

DESPRE PĂDURE ȘI OMENIRE, PE PLANETĂ ȘI ÎN ROMÂNIA

Dr. ing. NICOLAE HEREDEA
SC NHN ECOINVEST SRL București

ABSTRACT: *About forest and humanity, on Planet and Romania. This paper is an essay about the place, role and importance of the forest in the current global society. It is the author's conception on forest issues, as an essential component of the biosphere and the environment.*

Keywords: *humanity, orest, living planet, trees, investors, deforestation, earning money*

Omenirea nu a înțeles până la ora actuală care este locul, rolul și funcțiile ei naturale pe planeta Pământ.

Poate pare absurd, dar putem să ne gândim și să formulăm astfel de idei, punându-ne cu mintea în locul altei specii vii care ne privește, privește planeta pe care trăim și privește în același timp acțiunile noastre pe planeta Pământ. Planeta pe care am considerat-o dintotdeauna, de când am descoperit-o, și o considerăm în continuare, ca fiind în întregime, în totalitate, numai a noastră a oamenilor.

Înțelegerea trebuie să pornească de la elitele tehnico-științifice, să cuprindă apoi elitele intelectuale, să treacă la elitele administrative, conducătoare, ale societății și, în cele din urmă, la masa largă, complexă cu multiple diferențe de educație, cultură, cunoaștere, mod de viață, a oamenilor; sau în același timp la toți deodată.

Oamenii pot trăi în mod natural, fără nici un ajutor tehnic, numai într-un spațiu limitat al planetei Pământ.

Omenirea nu poate trăi în atmosfera înaltă a planetei la peste cca 6000 m altitudine, în atmosfera de deasupra mărilor și oceanelor (în general a apelor), în interiorul mediului geologic, a subsolului, a rocilor (nu vorbesc de goluri, de caverne pline cu aer).

Trăim liber în mod natural, fără nici un ajutor tehnic pe care ni l-am creat (vapor, avion, construcții ș.a.), numai într-o zonă

limitată, pe care am numit-o “*Calota Atmosferică Naturală Vitală*”, un spațiu atmosferic fragmentat, situat numai deasupra suprafețelor de pământ, de uscat, ale planetei noastre.

Trebuie să mai înțelegem și să acceptăm că și mai mult decât limitările arătate, trăim de fapt numai pe o „coajă de planetă”, coaja planetei Pământ; aceasta pentru că gravitația, unul dintre câmpurile geofizice naturale ale planetei, care în ansamblul lor reprezintă al patrulea element planetar de mediu, alături de apă, aer și pământ, nu ne permite să trăim în mod natural, liber, fără nici un ajutor, în nicio altă parte, în nici un alt spațiu, al planetei noastre.

Dar în Calota Atmosferică Naturală Vitală, nu trăim singuri pe suprafața uscatului.

Împărțim suprafața uscatului din calotă cu o uriașă mulțime și diversitate de forme de viață, de viu planetar sălbatic, care a apărut și trăiește independent de omenire, iar în ultima parte a timpului geologic al planetei, simultan cu omenirea.

Din acest „viu planetar sălbatic” face parte și pădurea.

Un viu este egal cu un alt viu; o viață este egală cu o altă viață.

Un om este echivalent cu un arbore.

Ambele entități sunt părți componente, aparținând viului planetar natural sălbatic, viului sălbatic al calotei atmosferice naturale vitale.

Omenirea este echivalentă cu pădurea.

În această echivalență a viului, a vieții vegetale și animale, sunt asemănări dar și deosebiri, unele esențiale:

- ▶ omul gândește și creează bunuri tehnice ajutătoare vieții lui, ajutătoare mișcării lui;
- ▶ arborele nu știm încă dacă gândește și nu vedem dacă creează ceva ce să-l ajute să trăiască;
- ▶ omul este mobil;
- ▶ arborele este fix, nemișcat;
- ▶ omul trăiește numai lipit de suprafața planetei, de suprafața uscatului, nu poate sări în sus mai mult de câțiva cm față de suprafața uscatului, comparativ cu înălțimea sa;
- ▶ arborele crește mai înalt decât omul, ajunge la înălțimi deasupra suprafeței uscatului, la peste 20 – 30 m, chiar dacă este ancorat cu rădăcinile de pământ, de coaja planetei;
- ▶ numărul oamenilor pe planetă este mai mic decât numărul arborilor, dar pădurea planetară este mai mare decât omenirea;
- ▶ teritorial, pe suprafața uscatului, pădurea ocupă locul unde trăiește și omenirea dar ocupă și locuri unde oamenii nu pot ajunge, să se fixeze, să trăiască (conceptul de locuire);
- ▶ omul are nevoie de multe din funcțiile naturale ale arborelui, omenirea are nevoie de multe dintre funcțiile naturale cunoscute ale pădurii;
- ▶ pădurea pare să nu aibă nevoie de funcțiile naturale ale omenirii, arborele nu are nevoie de funcțiile naturale ale omului;
- ▶ dacă am început să cunoaștem funcțiile naturale ale pădurii printre care: primenirea atmosferei, fixarea solului, adăpostirea și înlesnirea vieții altor forme ale viului planetar sălbatic ș.a., ne-am întrebat vreodată care sunt funcțiile naturale ale omului, ale omenirii pe planeta Pământ ? Răspuns: NU;
- ▶ arborii, pădurea sunt locuitori ai planetei Pământ, mult mai vechi decât omenirea.

Noi oamenii, am aflat acest lucru din cunoașterea și înțelegerea istoriei geologice a planetei, o istorie și a viului care a trăit pe planeta noastră. Am găsit dovezi geologice ale existenței arborilor, pădurilor. Nu am găsit dovezi geologice ale existenței oamenilor.

Trebuie deci să recunoaștem că viul planetar, reprezentat prin păduri, este mult mai vechi, mult mai bătrân, în timp geologic, decât viul planetar reprezentat prin omenire; un viu planetar aflat acum, după etapa nașterii, poate la etapa copilăriei, raportat totul la timpul geologic planetar.

- ▶ omul nu poate omorî cu mâinile goale un arbore, numai dacă acesta este tânăr, este subțire și mic;
- ▶ dar omul a inventat și a construit ajutoare, unelte tehnice, capabile să omoare arbori, și astfel omul poate omorî și chiar omoară arbori;
- ▶ un arbore nu poate omorî și nu omoară un om;
- ▶ omenirea poate omorî și omoară pădurea;
- ▶ pădurea nu poate omorî și nu omoară omenirea;
- ▶ omul, omenirea, o parte a viului natural planetar sălbatic, omoară deci, arborele, pădurea, o altă parte a viului natural planetar sălbatic;
- ▶ iar un arbore tăiat de om, omorât deci de om, este un fost viu, devenit mort și numit buștean; el devine o marfă pentru mai mulți alți oameni.

Între oameni și arbori există relații de interconectare a viului, deocamdată necunoscute omului, dar intuite.

Între populația omenească ce trăiește într-un teritoriu și pădurea care trăiește în același teritoriu, există în mod evident, simțit de oameni, relații de interreciprocitate și cauzalitate, care întrețin, caracterizează și armonizează viul local, viețile celor două populații, oameni și arbori.

Pentru că pădurea a fost mai multă decât omenirea, pentru că omul putea și poate să omoare un arbore și credea și crede că are nevoie de el mai mult mort, nu numai viu, în

dezvoltarea omenirii amplificată, multiplicată în ultimul timp, se taie cu furie pădurea planetară, se omoară cu frenezie viul planetar sălbatic, pădurea sălbatică, de peste tot în lume.

Am simțit întotdeauna o revoltă uriașă, văzând pe unele canale TV lupta și victoria oamenilor înarmați cu drujbe asupra arborilor, am fost emoționat și revoltat văzând arbori coloși, poate de câteva sute de ani, răpuși de câțiva oameni care apoi râdeau și se lăudau cu puterea și victoria lor asupra pădurii.

Am văzut în tinerețea mea asemenea copaci coloși și în pădurile din România.

Dar am văzut recent, în apropierea Sebeșului, și mașini cu bușteni pe care eu nu îi puteam cuprinde în brațe.

Nimeni nu protestează răsunător și eficient la asemenea masacre; nimeni nu protestează la difuzarea unor asemenea imagini care laudă și preamăresc omorul pădurii.

Și nimeni nu invocă crime și genocid împotriva viului planetar sălbatic, care este pădurea.

În România, oamenii care au trăit pe acest teritoriu, au tăiat pentru ei, pentru nevoile și dezvoltarea lor, mulțime de arbori din pădurile care existau pe acest teritoriu.

Acum omorâm arborii, omorâm pădurea, omorâm o parte a viului planetar sălbatic mai repede, mai eficient și mult mai mult decât o făceam acum 50 de ani sau 100 de ani în urmă.

Iar în prezent, și în România se omoară viul planetar sălbatic, se taie pădurea altfel decât mai demult.

Se taie excesiv, cu sau fără aprobare, se taie cu furie, în foarte mare viteză, se taie în locuri cât mai izolate, cât mai ascunse vederii oamenilor pentru că este încă momentul unei asemenea posibilități, iar acest moment nu trebuie pierdut, trebuie valorificat la maxim.

Dar, nu se taie pentru nevoile oamenilor care trăiesc în România; acesta este unul dintre cele mai importante și greu de înțeles

lucruri care se întâmplă în pădurile României.

Pentru cine este favorabil un asemenea moment, putem și trebuie să ne întrebăm.

Răspunsul este vizibil și simplu.

Pentru numiții investitori, care au venit în România să scoată bani foarte mulți și foarte repede din exploatarea pădurilor de la noi; din omorârea viului planetar sălbatic de la noi; din vânzarea morților acestui viu, pe care i-au transformat în bușteni, i-au transformat în marfă.

Oameni străini de teritoriul României, de spiritul caracteristic oamenilor care trăiesc aici, care au venit să jefuiască o halcă cât mai mare din viul natural sălbatic al României și apoi să plece fără să le pese de ce rămâne în urma lor.

De aceea se grăbesc, de aceea activitățile lor sunt uriașe, de aceea au creat capacități tehnice de prelucrare a lemnului uluit de mari, de aceea cumpără cât mai mult din tot ce se taie, de aceea taie tot ce pot, cât mai mult și cât mai repede.

Și pentru cetățenii români care s-au angrenat și ei, pe scară largă, la omorârea viului planetar sălbatic al României, care este pădurea, pentru bani, pentru cât mai mulți bani, fără să-i intereseze consecințele; de la cei care dau aprobări până la cei care mănuiesc drujba, sau cei care îi păzesc și îi supraveghează pe aceștia din urmă.

S-a tăiat și se taie foarte mult, excesiv de mult, pericolul de mult, mai ales pentru populația care trăiește în zonele cu păduri ale României.

Este evident peste tot în România, în zonele în care s-au făcut tăierile legale sau nelegale, că echilibrul, comuniunea dintre oameni și arbori, dintre populația României și pădure, de care vorbeam înainte, s-a deteriorat. Uneori, local, chiar a dispărut.

Dar pe cine interesează asta? Pe străini? În nici un caz!

Iar oamenii din zonele cu păduri sunt cei care simt și încep să înțeleagă că sunt în pierdere. Alături de aceștia se mai adună încet, încet, încă mulți alții.

Pescuitul în apă tulbure poate să ducă la prinderea unor pești mari.

Apa tulbure a societății românești de după 1989, a făcut ca pădurea românească, o parte a viului natural sălbatic al României, pentru care nu trebuie să plătești ca să crească, să se dezvolte, să devină un „banc de pești mari, un banc uriaș pe care niște oameni l-au încolțit și din care au început să scoată peștii unul după altul”.

Iar momeala folosită este, sunt, banii.

Ne-am transformat și ne-au transformat și alții, într-o populație pentru care banul este totul. Au dispărut orice percepțe morale, au dispărut orice reguli de bun simț, a dispărut orice interes în a ne apăra resursele naturale, a dispărut orice interes în a ne apăra comunitățile oamenilor din satele din zone cu păduri.

Trebuie să subliniez că resursele naturale, mai ales cele vii, din teritoriul care încă mai este statul român, trebuie să fie ale populației din acest teritoriu, și numai ce prisosește să fie împărțit altora.

Iar ceea ce prisosește nu trebuie să rezulte din depășirea unor limite, de utilizare, de folosință, pe care noi, românii, trebuie să le stabilim, și nu alții, de echilibru dintre funcțiile naturale ale resurselor naturale și funcțiile de utilizare de care noi, oamenii din acest teritoriu, avem nevoie.

Iar pădurile din România nu prisosesc deloc, de mai multă vreme, populației din România.

Noi, oamenii ne-am declarat și împuternicit a fi stăpânii arborilor, ai pădurilor, putem fi proprietarii lor, putem decide asupra vieții sau morții lor mai ales că pădurile s-au schimbat și s-au adaptat în timp geologic precum dinozaurii, dar nu au dispărut ca aceștia; și nu noi am decis asupra nașterii lor!

Dar oamenii, au dreptul să fie proprietarii pădurilor ? este întrebarea esențială.

Să decidă necondiționat asupra vieții și morții arborilor ?

Răspunsul meu este un **NU** hotărât.

Nu trebuie să mai fim proprietarii pădurilor. Trebuie să ne transformăm în administratorii lor și să stabilim, pentru toți oamenii și pentru totdeauna, diferența dintre administratori și proprietari, în ceea ce privește moartea pădurii, responsabilitatea omului asupra morții pădurilor, limitele omului în acest domeniu.

Trebuie să schimbăm reguli, pe care tot noi le-am stabilit.

Ce se întâmplă acum în România, putem înțelege ?, putem accepta ? știm ce este bine sau nu pentru pădurile noastre ?, pentru populația din România ?

Pădurile din România nu sunt privite ca parte a viului planetar sălbatic, iar noi să înțelegem și să acceptăm să nu mai omorâm acest viu.

Toată lumea, dar absolut toată lumea, vorbește despre pădure ca o resursă naturală necesară omului. Și eu am folosit mai devreme cuvântul resursă.

Dar ce semnificație are cuvântul resursă, trebuie să ne întrebăm și să înțelegem.

Vorbim despre o resursă pentru oameni în general ?; vorbim despre o resursă pentru populația României ?; vorbim despre o resursă pentru a câștiga bani ?; vorbim despre o resursă numai pentru unele persoane ?; vorbim despre o resursă vie sau o resursă pentru a produce morți, bușteni ?

Problema este complexă, răspunsurile posibile sunt numeroase, iar adevărul pare să fie subiectiv.

Este oare corect să asociem cuvântul resursă, pădurii, arborilor?

Ei, arborii, pădurea, trăiesc de mai multă vreme pe planeta Pământ decât omenirea.

Și oamenii, specialiști sau politicieni, proprietari de păduri sau nu, interesați sau cointeresați, chiar și cei indiferenți, au păreri împărțite, de multe ori contradictorii, în general acceptând că pădurea este o marfă cu mare valoare economică.

Este ușor, și totodată este greu, să spui acum cine are dreptate în această dispută devenită publică.

Pe fondul acestor discuții, exploatorii pădurilor măresc ritmul tăierilor, umflă investițiile, încep să lupte sub diverse forme cu cei care încearcă să încetinească, să oprească ritmul tăierilor abuzive, și de cele mai multe ori nelegale.

Pentru că s-ar putea schimba ceva din această permisivitate de a tăia, de a omorî fără limite pădurea.

Dacă s-ar întâmpla așa ceva, încercați să vă gândiți câte penalizări, câte daune ar trebui să plătească statul român acestor investitori, jefuitori ai pădurilor naturale sălbatice ale României.

Observați că am folosit termenul de "păduri naturale sălbatice ale României".

Ce ar fi dacă cineva, străin sau român, dar investitor, ar zice: „vrem să facem afaceri cu lemn în România.

Dați-ne terenuri libere, plantăm arbori, plantăm păduri, îi creștem, iar când sunt la maturitate de exploatare, îi recoltăm".

Vom avea astfel păduri domestice, plantate, întreținute și valorificate de către om.

Pare o idee utopică, nepotrivită acestor timpuri.

Revenind la România, se poate face sau nu ceva ?; pentru a salva ce a mai rămas din pădurile României, pădurile naturale sălbatice, viul planetar sălbatic de la noi?

Poate că DA!

Toată lumea, în orice domeniu de activitate, peste tot în Europa și în România, declară că aplică conceptele de dezvoltare durabilă. În esență, este știut că aceasta înseamnă să lăsăm generațiilor viitoare posibilitatea de a decide asupra multor lucruri neclare acum.

Nu cred că există vreo persoană oficială în orice domeniu, care să declare că nu respectă acest concept.

Și atunci să invocăm și să aplicăm dezvoltarea durabilă la exploatarea economică a pădurilor din România.

Cu alte cuvinte, să nu mai omorăm acum pădurile din România. Să lăsăm generația viitoare să decidă ce e mai bine de făcut.

Adică să stopăm tăierea pădurilor în scop economic vreme de minim 20 de ani.

Adoptăm un moratoriu, guvern și parlament, prin care nu mai tăiem păduri în România în scop economic 20 de ani, pentru că tăierea în continuare a pădurilor este periculoasă pentru populația României, pentru integritatea pădurilor din România, pentru menținerea echilibrului dintre pădure și viața oamenilor, pentru refacerea și menținerea echilibrului viului planetar sălbatic din bucățița calotei atmosferice naturale vitale care este teritoriul României. Cu alte cuvinte, în termeni moderni, este o problema de securitate națională.

Vom tăia numai pentru asigurarea sănătății pădurii !

Aspectele tehnice ale unei asemenea măsuri pot fi ușor detaliate pe toate palierele. Dar trebuie detaliate numai de specialiști, de profesioniști, din asociații profesionale ale silvicultorilor și nu de instituții ale statului, nu de ONG-uri de orice fel.

Iar dacă există împotrivire, neacceptare din parte politicianilor și ai conducătorilor administrațiilor centrale sau locale ale pădurilor, se pot strânge semnături se poate genera un referendum de către societatea civilă de orice fel, mai ales de mediu, de către voluntari, în condițiile constituției României.

Un asemenea proiect, cu un asemenea subiect, poate fi realizat.

Pentru cei sceptici, amintesc că România a interzis recent pescuitul sturionilor în Dunăre pe 10 ani. Sturionii, o bucățiță din viul natural planetar sălbatic, tot o resursă naturală sălbatică dar piscicolă, au fost în pericol de dispariție din cauza pescuitului intensiv. Au fost opoziții. În final, măsura a fost considerată cea mai bună pentru refacerea echilibrului speciei și a fost aplicată.

Prin similitudine, pădurile sălbatice ale României sunt în pericol de dispariție, pentru că sunt supuse zilnic unor acțiuni rapide, în mare viteză, în criză de timp, de tăieri, de decimare, de omorare.

Crimă și genocid împotriva pădurilor României, crimă și genocid împotriva viului sălbatic planetar de pe teritoriul României.

Pe fondul disputelor tehnico - economice și politice actuale asupra pădurilor, soluția este numai una, **de interzicere a tăierilor**

de păduri în scop economic, cel puțin 20 de ani.

Societatea civilă poate realiza acest proiect dacă conducătorii țării nu vor. Cred că populația României ar îmbrățișa și ar accepta această soluție.